

Казка про Горошку

Юлія Смаль

Коли добре пригріло сонечко, а ранкова роса щедро напоїла городніх мешканців, у затишному стручку народилася малесенька Горошка. У неї було ще шість сестричок-горошинок. Разом вони росли, дозрівали, мріяли про те, що робитимуть, коли прийде час покидати домівку. І от, коли усі зелені горошинки вирости у поважних жовтуватих пань, дбайлива рука господині збрала їх у велику миску, щоб підсушити і зберегти до зими.

Горошка уже приготувалася стрибнути в миску, аж раптом, підсохлий будиночок зігнувся і вистрелив її невідомо куди. Вона спочатку не зрозуміла, що сталося, лежала і чекала, поки підіймуть. Минав час, настав вечір, Горошці було дуже не затишно одній на порожньому городі. Проте, було тепло і поступово прийшов сон. Уві сні щасливі горошинки всі разом лежали у сухій теплій мисці, тихенько перемовлялися між собою так, щоб схоже було на шурхіт. У таку миску не зазирне мишка, бо дуже високо, господиня про все подбала.

— Ой, перепрошую, — Горошка прокинулась від того, щоб на неї впала важка Крапля. — Дуже перепрошую, я зовсім не хотіла вас розбудити.

— Та нічого, — посміхнулася Горошка до Краплі, — Бачте, ще й умили мене.

— А чому ви тут самі? — продзвеніла криштальним голоском гостя.

— Не знаю. Про мене забули.

— Напевно, вам дуже сумно самій?

— Сумно, — похнюпилася Горошка.

— А давайте, поки мене не покличуть на хмаринку, я побуду з вами.

— Це було б чудово.

Добра Крапля розповідала Горошці про далекі краї. "Уявіть, в Африці зовсім немає гороху. Там дуже спекотно, ми намагаємося якомога рідше туди навідуватися, бо навіть не кожна моя сестричка може дістатися до землі — одразу тікає назад, на хмаринку". Горошинка дивувалася чарівним розповідям.

— О, а є ще океани. Там дуже багато води! І зовсім немає землі.

— Напевно, мені було б там дуже затишно... — замріяно прошепотіла Горошка.

— Що ви, що ви! — Заперчила Крапелька. — Там дуже солоня вода.

Вони балакали так, поки сонечко не пригріло, а тоді новій подрузі нашої горошинки довелося бігти додому — з хмаринки вже кликали. Було так гарно мріяти про далекі краї, про величезні океани, де зовсім не можна посадити город, про спекотні країни, про холод. Непомітно для себе Горошка задрімала.

Так минув якийсь час. Щоранку її будила Крапля, вони розмовляли, жартували, а потім прощалися.

Одного дня, після якоїсь особливо холодної ночі Крапля не прийшла. Горошка сумно виглядала подругу, все глибше ховаючись від холоду в землю. Так минув день,

другий, третій. Потім затягнув холодний дощ, серед стількох крапель годі було й намагатися знайти подругу. Горошка уже зовсім заховалася в землю, дуже хотілося спати.

— Що ж ти тут робиш? — почула вона сварливий голос десь згори. — Бач, що вигадала, проростати на зиму. Хто ж так робить?

— Я не спеціально, — спробувала захищатися Горошка. — Просто було волого і корінчики самі почали рости.

— Ой, і що ж мені з тобою робити? — Виявилося, що це Мишка. — І з'їсти — не з'їсиш, і не давати ж тобі пропасти від морозів.

— Пані Мишко, чи не зустрічали ви мою подругу, Краплю, десь тут, на городі?

— Та ти що. Почалася осінь і краплі вже не можуть бігати в гості, тепер в них важка робота — щодня поливати землю дощем, щоб вона добре напилася перед зимою. Давай-но, я посаджу тебе в себе в нірці, там тепло, ти не замерзнеш, а весною ростимеш собі далі.

Мишка обережно діставала лапками корінчики Горошки, потім поставила у гарненький, розмальований в квіти горщик, присипала землею і поставила в куток затишної нірки.

— Добре, хоч не самій зимувати, — задоволено пропищала Мишка. — А ввечері ми з тобою питимемо чай.

— Дякую вам, пані Мишко, — посміхнулася Горошка, їй було тепло і затишно, а весною вона зможе рости далі — пускати коріння, цвісти, а потім у затишних стручечках народяться маленькі горошинки.

А ще весною Горошка зустріне свою невгамовну подругу Краплю. І вони знову будуть балакати про далекі подорожі, про моря і озера. "А ще, виявляється, миші зовсім-зовсім не страшні," — вже дрімаючи, подумала горошинка.